

de Tartaren spelen

Een kosmische catastrofe

Goeienavond. Mijn naam is Afrodite. Godin van de liefde, schoonheid, vruchtbaarheid, seksualiteit. Daar had u zich misschien iets anders bij voorgesteld. Dat hoor ik wel vaker. Dat Afrodite toch jonger is, blonder, sexyer, liever, meegaander. Tjah, nee dus.

Afrodite neemt ontslag. Het is tijd voor iets anders. Maar wie neemt de rol van de godin van de liefde over? Wat voor soort liefde hebben we nodig in onze samenleving?

De Tartaren brengen een van de grootste thema's op scène: de liefde, en stellen haar kritisch in vraag. Samen met Axelle Verkempinck en Adem Ouhaibia maken ze een voorstelling doorspekt met humor, fysieke overgave, scherpzinnige tekst en een grote dosis warmte. Want in een wereld waar mensen steeds meer tegen elkaar opgezet worden, is liefde misschien wel de grootste verzetsdaad.

INTERVIEW MET REGISSEUR AXELLE EN TARTAREN CINZIA EN INGRID

door Lore Meesters

Een kosmische catastrofe gaat over liefde. Vanwaar het idee om rond dat thema te werken?

Axelle: Ik wilde al lang iets over liefde maken, omdat dat voor mij aan de basis ligt van alles. Zeker in het theater vormen bepaalde thema's, zoals liefde of de dood, altijd de kern. Maar die thema's worden vaak benaderd vanuit klassieke waarden, zoals bij Romeo en Julia. Ik wilde graag minder voor de hand liggende aspecten van liefde aan bod laten komen en het thema op mijn manier uitspitten.

Het stuk gaat dus niet alleen over romantische liefde, maar ook over liefde als maatschappelijke kracht. Ik geloof sterk dat liefde politiek kan zijn. Een van de allereerste inspiratiebronnen die ik had voor dit project was de Amerikaanse schrijver bell hooks. Zij schrijft dat in een samenleving waarin we steeds meer tegen elkaar opgezet worden, elkaar aanraken misschien wel de grootste vorm van verzet is. Dat wilde ik graag met de Tartaren onderzoeken. Als vertrekpunt daarvoor heb ik de figuur van Afrodite gekozen, omdat zij naar mijn gevoel een kapstok kon bieden om andere aspecten aan op te hangen.

Ingrid: In de voorstelling besluit Afrodite, de godin van de liefde, om met pensioen te gaan. Er komen allerlei kandidaten solliciteren om de nieuwe Afrodite te worden. Die hebben allemaal hun eigenaardigheden en typerende karaktertrekjes.

Waarom hebben jullie voor die inhoudelijke insteek gekozen?

Axelle: De zoektocht naar een nieuwe Afrodite zorgt ervoor dat er veel gebeurt op scène, omdat het eigenlijk een onmogelijke opdracht is om dé godin van de liefde te worden. Alle verschillende mensen die zich kandidaat stellen interpreteren die rol op hun eigen manier. In dat opzicht is het ook een manier om iets te zeggen over het systeem waarin we leven: we worden voortdurend gepusht om de beste te zijn en perfect in het plaatje te passen. Maar bestaat die perfectie wel en is dat iets wat we willen?

Cinzia: Onze Afrodite lijkt niet op de verschijning op Sandro Botticelli's schilderij *De geboorte van Venus*, maar waarom zou die vorm van schoonheid de standaard moeten zijn? Schoonheid zit meestal vanbinnen. Ik vind alle personages in de voorstelling net mooi omdat ze menselijk, fragiel en kwetsbaar zijn.

Je creëert dus een nieuw, a(stereo)typisch beeld van Afrodite, Axelle. Vanwaar die keuze?

Axelle: Ik vind dat vrouwen in verhalen uit het theaterrepertoire en in mythes vaak onderbelicht worden of vanuit een erg mannelijke blik benaderd

worden. Ik vind het fijn om die verhalen dan vanuit de *female gaze* te herdenken. Onze Afrodite is anders dan die van Botticelli, maar net zo mooi. Dionysus is in de voorstelling bijvoorbeeld ook een vrouw, omdat we de vraag willen opwerpen waarom de godheid van kunst, poëzie en genot mannelijk is.

Ik vind het als maker belangrijk om iets tegenover de courante beelden uit ons repertoire te zetten. Welke verhalen we vertellen heeft een sterke invloed op onze verbeelding. Ik zou willen dat iedereen zich in ons repertoire gerepresenteerd kan voelen. De vraag hoe je het best omgaat met theaterrepertoire is een terugkerende lijn in mijn werk, maar het is de eerste keer dat ik ermee aan de slag ga in een sociaal-artistiek project.

Je werkte dat thema uit in co-creatie met de Tartaren. Die werkwijze gebruik je wel vaker, wat vind je er zo interessant aan?

Axelle: Er wordt vaak gezegd dat sociaal-artistiek werk betekent dat je werkt met kwetsbare mensen uit de samenleving, maar ik ben ook een kwetsbare maker. In co-creatieve of sociaal-artistische projecten is er ook ruimte voor mijn kwetsbaarheid en niet alleen voor die van de spelers.

Daarnaast verzetten we ons met dit werk actief tegen het idee dat er maar één bepaald soort mens op scène mag staan. Tijdens mijn opleiding heb ik vaak het gevoel gehad dat je in een bepaald plaatje moest passen om te kunnen acteren. In die tijd is er bij mij een groot verlangen gegroeid om me daartegen te verzetten. Ik vind dat de scène een weerspiegeling kan en

mag zijn van onze maatschappij. Met de juiste regisseur of maker kan iedereen in kracht en schoonheid op een podium staan.

Hoe hebben jullie het maakproces als speler ervaren?

Cinzia: Dit was mijn eerste grote project met de Tartaren, maar het was een mooi proces. Ik heb de co-creatie echt gevoeld. Alles lag nog open in het begin: we hadden alleen een titel en een thema.

We hebben eerst veel kennismakingsoefeningen gedaan en dat was echt belangrijk om een band op te bouwen. Om samen theater te spelen heb je veel generositeit en liefde voor de anderen nodig. Ik vond het mooi om te voelen hoe ondersteunend de groep was en dat er echt in mij geloofd werd.

Ingrid: Ik vond het ook een heel boeiend proces. Het is zo mooi om ideeën die je zelf hebt bijgedragen terug te vinden in de voorstelling. Axelle heeft de rollen echt op ons lijf geschreven. Ze is een zalige theatermaakster, maar vooral een hele grote mensenkenner.

We hebben ook veel met dans gewerkt. Ik vond die afwisseling tussen tekst en beweging heel fijn. Adem, de choreograaf, was fantastisch: hij kan heel goed zien welke bewegingen bij iemand passen en haalt alles naar boven wat er in iemand zit door veel bevestiging te geven.

Waarom heb je ervoor gekozen om Adem Ouhaibia er als choreograaf bij te halen, Axelle?

Axelle: Liefde zit voor mij net zoveel in het fysieke als in het verbale. Ik vond het dus interessant om de thematiek ook via beweging te benaderen. De afwisseling tussen beeld en tekst geeft sowieso meer dynamiek aan een stuk. Ik ken Adem al langer en vind dat hij op een hele mooie manier naar mensen kijkt. Hij ziet het leven als een dans. Ik wilde ook geen complexe choreografie in de voorstelling steken, maar eerder simpele bewegingen. Naar mijn gevoel is Adem erin geslaagd om vanuit simpliciteit toch een hele mooie dans te maken.

Wat hebben jullie zelf over liefde geleerd in dit maakproces?

Ingrid: Ik heb vooral geleerd om van mezelf te houden, zelfliefde als vorm van liefde. Ik heb met momenten mezelf echt op de eerste plaats gezet en beslist dat al de rest even minder belangrijk was.

Cinzia: *Love is caring.* Liefde is de basis van het leven, denk ik.

Axelle: Ik heb vooral nog nooit zoveel liefde van een groep spelers mogen ontvangen. Ik heb me ontzettend gedragen gevoeld in dit proces en dat heeft me diep geraakt. Ik zat wel in de rol van regisseur, maar ik had echt het gevoel dat ik ondersteund werd en dat het project niet alleen op mijn schouders rustte. De spelers hebben zich vol liefde gesmeten voor wat ik wilde maken.

REGISSEUR

Axelle Verkempinck (1995) is theatermaakster en actrice. Ze studeerde acteren aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen en behaalde haar Master Theaterregie en Schrijven aan het RITCS (2021). Sindsdien bouwt Axelle aan haar eigen parcours, waarbij spelen, maken van eigen werk, regisseren en begeleiden van anderen de belangrijkste pijlers zijn. Ze is vaste coach en maker bij MAGMA, de jongerenwerking van Theater Antigone, is coördinator van de theaterateliers bij Kopergieterij en zoekt als theaterdocent naar een inclusievere benadering van kunstonderwijs. Sociaal-artistisch werk is uitgegroeid tot een belangrijk onderdeel van haar praktijk. Ze creëert participatief werk in binnen- en buitenland (o.a. Quartieri Di Vita theaterfestival in Napels, Theater Babel Rotterdam, Theater Antigone).

CHOREOGRAAF

Adem Ouhaiibia is een Brusselse choreograaf en danser. Na een aantal jaren in zijn geboorteland Algerije breaking en contemporary dance beoefend te hebben, besloot Adem hedendaagse dans te studeren in Brussel. In 2022 behaalde hij zijn Professionele Bachelor in Dans en in 2024 studeerde hij af aan P.A.R.T.S. (Brussel). Adem wil in zijn werk zijn kennis van breaking/hiphop en hedendaagse dans combineren. Hij laat zich inspireren door alledaagse handelingen en poëzie waarmee hij een raakpunt zoekt waar de maker, de performer en het publiek elkaar ontmoeten. Met zijn afstudeervoorstelling *Shaharazad* werd hij geselecteerd voor Theater Aan Zee, waar hij eveneens stond met de voorstelling HAVOC van Antigone/ Haider Al Timimi.

CIE TARTAREN

Compagnie Tartaren is een sociaal-artistieke theaterwerkplaats, met werkplekken in Leuven en Genk. Professionele kunstenaars en makers uit een kwetsbare context werken er samen aan producties. Stuk voor stuk zijn dat krachtige voorstellingen die ontstaan door de verbinding van een artistieke visie met een doorleefde inhoud.

Cie Tartaren gelooft in het artistieke en maatschappelijke belang van de schoonheid van het onvolmaakte. De Cie ziet een grote noodzaak en opportuniteit in de verbinding tussen kunst en de samenleving. Met haar werking wil Cie Tartaren ruimte geven aan stemmen die te weinig gehoord worden, een andere invalshoek op artistieke creatie tonen en de toegankelijkheid van kunst voor iedereen stimuleren.

www.tartaren.be - info@tartaren.be - 016/67 91 86

Wil je op de hoogte gehouden worden van onze voorstellingen? Schrijf je dan in voor onze nieuwsbrief (4 à 5 keer per jaar) via www.tartaren.be en volg ons op

@cietartaren

CREDITS

regie **Axelle Verkempinck**

choreografie **Adem Ouhaibia**

creatie en spel **Cinzia Heather Villanueva, Doke Dilen, Greet Claes, Ingrid Coninx, Karen Desloovere, Kristel Wildiers, Lukas Schimke, Lydia Diels, Raissa Verdickt, Saskia Jacobs, Stef Baisier**

artistieke ondersteuning **Kirsten Mariën, Roberta Santucci**

kostuum **Laurence Baeyens** - scenografie **Laurence Baeyens, Pol Dejongh**

productie **Maja Hammenecker, Leen van Nunen**

productie-ondersteuning **Eva Verslype**

techniek **Ferre Perdieu**

foto cover **Yuri van der Hoeven**, foto's **Véronique Bruyneel**

een productie van Cie Tartaren, coproductie Perpodium vzw
met de steun van de Belgische taxshelter via Cronos Invest.

Met dank aan 30CC en het gelegenheidspersoneel, Charlotte Vanden Bulcke, Danielle Aertgeerts, Francis Castillo, Idris Ali, Inge De Laet, Karin Vanderroost, Linde Pelemans, Luc Pennings, Marike Van Poeck, Quinten Dhaenens en alle enthousiaste vrijwilligers en de andere spelers van Cie Tartaren voor catering, flyeren, kassa, poetsen, scannen, Cie Bazaar, bar, props...

